

«45ος» ἀλλὰ καὶ χειρότερον. Δὲν δύναμαι νὰ ἐνοήσω τί ἤθελεν ὁ πρακτικογράφος τῶν μαλλιαρῶν καὶ ἔχι τῶν δημοτικιστῶν—ὅπως γράφουσι τινες θέλοντες νὰ μετριάσωσι τὴν ἀγανάκτησιν τῆς κοινῆς γνώμης διὰ τὰς γλωσσικὰς του γνώμας—εἰς τὴν φωτογραφίαν τῶν δημοδιδασκάλων. Μήπως ἤθελε νὰ μᾶς κάμῃ φίλους τοῦ ὄργανου του; Ἀλλὰ τότε διατὶ δὲν ἔκαμνε σχετικὴν τινα ὁμιλίαν; Ἦως εἶχε τὸ θάρρος νὰ παρουσιασθῇ ἐν τῷ κρυπτῷ; Ὁ κ. Ταγκόπουλος εἶναι ἐλεύθερος νὰ ἔχῃ ὁποιασδήποτε θέλει γνώμας περὶ γλώσσης· τὸ νὰ ἔχῃ ὅμως τὸ θάρρος νὰ παρουσιάζηται μεταξὺ τῶν δημοδιδασκάλων, αὐτὸ μὲν τὴν ἀλήθειαν, εἶναι ἔχι ἐκπληκτικόν, ἀλλὰ τρομακτικόν. Βεβαίως θὰ ἤθελε νὰ σπείρῃ τὸν μαλλιαρισμόν. Ἄς βεβαιωθῇ ὅμως, ὅτι ὁ σπῆρος τὸν ὁποῖον φαντάζεται ὅτι σπείρει, πίπτει εἰς ἀκάνθα· καὶ οὐδέποτε θὰ φυτρώσῃ, διότι οἱ δημοδιδάσκαλοι εἶναι πιστοὶ ὁπαδοὶ τῆς Ἑθνικῆς γλώσσης μας καὶ μόνον αὐτῆς. Τὸ εὐτύχημα εἶναι, ὅτι δὲν ἠγνοήθη ὁ κ. Ταγκόπουλος, ἀλλως θὰ εἴχομεν ἀναμφίβως δυσάρεστα ἀποτελέσματα. Διὰ τοῦτο δὲ εἶπον ἐν ἀρχῇ ὅτι ἡ συμμετοχὴ του εἰς τὴν φωτογραφίαν εἶναι ἀνωτέρα τῆς ἀνορθογραφίας εἰς τὴν τελείαν ἐπιτυχίαν τῆς ἐκδρομῆς.

Εἶμαι βέβαιος, ὅτι οὐδεὶς δημοδιδάσκαλος θὰ ἀποκτήσῃ φωτογραφίαν εἰς ἣν ποζάρει καὶ ὁ πρακτικογράφος τῶν μαλλιαρῶν.

Εἰς δημοδιδάσκαλος

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΔΡΟΜΗΝ

Συγχαίρω μᾶλλον ἢ εὐχαριστῶ τὴν ἔγκριτον ἐφημερίδα «Ἀθῆναι» δι' ὅσα γράφει εἰς τὸ χθεσινὸν αὐτῆς φύλλον ἐν σχέσει πρὸς τὴν συμμετοχὴν τοῦ κ. Ταγκοπούλου εἰς τὴν φωτογραφίαν τῶν εἰς Ἀρχαίαν Ὀλυμπίαν ἐκδραμόντων δημοδιδασκάλων. Τῷ ἔντι τὸ ποζάρισμά του ὡς βεδήλωσις πρέπει νὰ χαρακτηρισθῇ τὴν ἡμέραν μάλιστα ἐκείνην καθ' ἣν ἑκατοντάδες δημοδιδασκάλων προσεκύουν τὰ θάνατα κειμήλια τῆς τέχνης. Τὸ εὐτύχημα ὅμως εἶναι, ὅτι ἡ καλλιτέχνης φωτογράφος δις Ἄντ. Χριστοπούλου δὲν ἐφωτογράφησε τοὺς δημοδιδασκάλους μόνον ἅπαξ, ἀλλὰ πολλάκις. Ὡστε ἄς εἶναι βέβαιος ὁ κ. Ταγκόπουλος, ὅτι πρὸς μεγάλην του λύπην, ὅλοι οἱ δημοδιδάσκαλοι θὰ ἀποκτήσωσι μὲν τὰς ἄλλας φωτογραφίας, οὐχὶ ὅμως καὶ ἐκείνην, εἰς ἣν ποζάρει καὶ οὗτος.

Εἰς δημοδιδάσκαλος

Εἶναι σκληρὴ ἡ αἴσθησις πὺς χάνεται ἡ Πόλις γιὰ μᾶς ὀλότελα, μὰ δὲ μὲ ταράζον βυζαντινὰ ὄνειρα τόσο ὅσο ἡ γνώσις πὺς, εἴτε τὴν ἔχομε εἴτε δὲν τὴν ἔχομε τὴν Πόλις, εἶμαστε μέτριοι, ψόφιοι, κοιμισμένοι, κακομοιριασμένοι καὶ μέτριοι, μέτριοι.

ΙΔΑΣ

Ο ΑΡΗΓΙΑΝΟΣ (*)

ΜΕΡΟΣ Β'.

ΕΝΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Ἡ πούλια μεσουράνησε...

ΑΛΛΟΣ. Νά, καὶ ὁ Ἀβγερινὸς ἐπρόβαλε κεὶ κάτου...

ΤΡΙΤΟΣ. Κοντέθει ἡ σειρὰ μου...

Ὁ ΣΚΟΠΟΣ. Ἀρκετὰ ἐψύλαξα ἐγώ.

Ὁ Α'. Τραγούδησε πάλε ὁ φυλακισμένος;

Ὁ ΣΚΟΠΟΣ. Κ' ἔκανε τίποτις ἄλλο; Φαίνεται ὅθ' κοιμήθηκε πιά...

Ὁ Β'. Κέφι ποὺ στῶχει. Ἔ; Μὰ τί ἔκαμε; Δὲν ξέρει κανένας σας; Κατὰ τὴ φύλαξή ποὺ τοῦ κάνουμε μὴ φαίνεται πὺς τὸν ἔχω γιὰ κόψιμο...

Ὁ ΣΚΟΠΟΣ. Βρὲ ἀδερφοῦλή μου, τὸ ἴδιο λογάζω κέγώ· κέκείνος χαροκοπάει...

Ὁ Γ'. Καλὲ χαροκοπὴ ἐ ἄμοιρος... Νὰ μὴ σοὺ τύχει, κολέγα, καὶ ἀπό...

Ὁ Α'. Ὅχι μωρέ... Εἶπανε πὺς εἶναι, τὰκούς; μάγος καὶ μάγεψε τὸ βασιλιὰ καὶ ἀπὸ τότες ἀρώστησε.

Ὁ Β'. Τᾶκουσα κέγώ. Εἶπανε μάλιστα πὺς ἤθελε, λέει, νὰ νείξει τὴν πόρτα τοῦ στοιχειοῦ. Κι ἐν τὴν ἀνοίγε, τὰκούς; θᾶβγαине τὸ στοιχειὸ καὶ θὰν τὴ ρήμαζε τὴν πολιτεία.

Ὁ Γ'. Τί στοιχειὸ μωρέ! Ἐφτοῦνας, καθὼς κρυφοπῆρε τὰζτί μου ποὺ τὰ λέγανε οἱ ἀξιώματικοί, εἶναι, παιδί μου, ἀλλαξόπιστος. Ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε καὶ νὰ μὴ βγεῖ ἀπὸ τὸ στόμα σας...

ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ. Μὰ τί, παιδιὰ εἶμαστε;

Ὁ Γ'. Μάγεψε τὸ βασιλιὰ καὶ ὁ βασιλιάς, βρὲ σεις, σὰ γυναίκα τὸν ἀγάπησε. Λένε, τὰκούς; πὺς στὸν τόπο του παίρνονται ἄντρες μάντρες!

Ὁ ΣΚΟΠΟΣ. Μωρ' τί λές; !...

Ὁ Γ'. Ναι! μαθές. Ἐχει ἐδάφτος τὸ κοκαλάκι, κατὰλαβες, καὶ ὁ βασιλιάς εἶναι σὰν τὸ κρῦο τὸ νερό... Τὸν ὀρέχτηκε ὁ φίλος, κατὰλαβες...

Ὁ ΣΚΟΠΟΣ. Μωρ' ἀφτουνῶ τοῦ πρέπει κάψιμο, ἔχι κόψιμο...

Ὁ Α'. Μπὰ τὸ θεοκατάρτο!

Ὁ Γ'. Καὶ τί ἄλλο, τὰκούς; ὀρίζει τὴ μάγισσα ποὺ τρῶει τὰνθρώπινο κρέας.

Ὁ ΣΚΟΠΟΣ. Μωρ' τί τὸν φυλάνε πιά;

Ὁ Γ'. Τὸν φυλάνε λέει; Ἐκλεψε, τὰκούς; τὸ διαμαντένιο κλειδί καὶ κείνο καρτεράνε νὰν τοῦ βροῦνε.

Ὁ Β'. Ναι, γιὰ τὴν πόρτα τοῦ στοιχειοῦ.

(*) Κοίταξε ἀριθ. 448, 444 καὶ 445.